

Arrest

nr. 101 591 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2012 werd ingediend door :

L., R. (R.R.: (...))

nationaliteit: Tunesië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid zijn huwelijksproblemen met mevrouw N. A. (R.R. (...)) aan. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er nooit sprake is geweest van samenwonen tussen beiden. Bovendien blijkt dat mevrouw N. reeds op 04.08.2006 stappen heeft ondernomen om het huwelijk met betrokkene te beëindigen daar zij twijfelde aan de oprechtheid van betrokkene. Betrokkene kan deze situatie dan ook niet invoeren als een buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder beweert betrokkene dat hij zich in de administratieve onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar Tunesië daar de Tunesische ambassade in België geen nieuwe paspoort zou afleveren. We stellen echter vast dat betrokkene deze bewering niet staakt met bewijzen. Het blijft bij een louter bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene daar geheel alleen zou moeten rondzwerven en zich in de financiële onmogelijkheid bevindt om terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheden.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Tunesië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook de verwijzing naar de huidige politiek instabiele toestand in Tunesië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert waarom een terug keer voor hem onmogelijk zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2006 in België verblijft, dat hij beschikt over twee in België erkende diploma's, dat hij belastingen heeft betaald, dat hij de landstalen zou geleerd hebben, dat hij over een vriendenkring zou beschikken, dat hij getuigenverklaringen voorlegt, dat hij absoluut werkbereid en dat hij bijzonder goed geïntegreerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 28 november 2012.

1.2. Op 11 oktober 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan het motief luidt als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2° hij langer in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/57, eerste paragraaf van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

2.2. De tweede bestreden beslissing van 25 september 2012 werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 11 oktober 2012. Wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, zoals *in casu*, begint de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57 §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte en overeenkomstig artikel 39/57 §2, tweede lid wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag indien deze een zaterdag is. Derhalve is 12 november 2012 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 10 december ingediende beroep, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laattijdig is en bijgevolg onontvankelijk. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Voorts verwijt hij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het enig middel :

« La partie adverse estime que les problèmes de mariage du requérant ne sont pas des circonstances exceptionnelles.

Or, le requérant avait invoqué cet élément pour expliquer pourquoi il était arrivé en Belgique et pour insister sur le fait qu'il était arrivé en Belgique avec un séjour légal.

Force est de constater qu'il appartenait à la partie adverse d'examiner la demande sous cet angle.

La partie adverse n'a pas répondu à l'argument soulevé par le requérant en se contentant de dire que le requérant n'aurait jamais réellement cohabité avec son épouse en Belgique.

La décision querellée n'est donc pas adéquatement motivée quant à ce.

La partie adverse soutient en outre que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme n'est pas applicable au requérant dès lors qu'il ne démontrerait pas que d'autres membres de sa famille sont en Belgique.

Or, le requérant avait mentionné dans sa demande d'autorisation de séjour que sa tante, autorisée au séjour en Belgique y résidait.

Il appartenait donc à la partie adverse d'en tenir compte et de motiver sa décision quant à ce.

En tout état de cause, contrairement à ce que la partie adverse allègue, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme a également pour vocation de s'appliquer à la vie privée du requérant.

En effet, l'article 8 de la Convention vise la vie familiale et privée, étant entendu que la notion de vie privée est une notion large, couverte par cette disposition (voy. Arrêt CEDH Perry c. RU) qui recouvre, entre autre, le droit à la « vie privée sociale » (arrêt CEDH Niemietz), « / l'assurance d'un domaine dans lequel l'individu peut poursuivre librement le développement et l'accomplissement de sa personnalité » (arrêt CEDH Smimova, Sidrabas et Dziautas), et « le droit d'entretenir des relations avec ses semblables et le monde extérieur » (arrêt CEDH Pretty).

La partie adverse viole donc l'article 8 de la Convention européenne en ce qu'elle considère que cet article ne couvre pas les relations sociales du requérant.

Enfin, la partie adverse mentionne que l'intégration du requérant n'est pas une circonstance exceptionnelle visées à l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 en ce que cet élément concerne le fond de la demande.

Or, l'appréciation des circonstances exceptionnelles est laissée à l'appréciation discrétionnaire du Ministre.

L'instruction du 19 juillet 2009, même si annulée, témoigne manifestement de la volonté d'interprétation de la notion de circonstances exceptionnelles.

Cette volonté s'est traduite par l'octroi d'une autorisation de séjour en raison de la longueur du séjour, couplée à une bonne intégration.

Ces éléments étaient donc considérés comme des circonstances exceptionnelles.

La partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation.

La partie adverse devait à tout le moins expliquer ce changement d'attitude.

La décision querellée est donc insuffisamment motivée et procède d'une erreur manifeste d'appréciation en ce que la notion de circonstances exceptionnelles a manifestement aujourd'hui évolué.

Le moyen est fondé. »

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze is genomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, en om welke

redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht, of het bestaan van *“een manifeste beoordelingsfout”* zoals hij het formuleert in zijn verzoekschrift.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

3.4.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.4.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

3.4.3. In de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing, voert verzoeker met betrekking tot de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden samengevat aan dat hij zich na 5 of 6 maanden huwelijk geconfronteerd zag met een situatie die hij zelf niet in de hand had, met name dat er een einde aan zijn verblijfsrecht werd gesteld, dat hij als het ware gestraft wordt voor de overspelige relatie van zijn echtgenote, dat hij geïntegreerd is in België, diploma's heeft en een tante die in België verblijft, dat hij in de administratieve en financiële onmogelijkheid verkeert om naar Tunesië terug te keren om het verzoek aldaar in te dienen, en dat het door hem *"opgebouwde bestaan dat valt binnen de term privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM moet worden aanzien als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet"*

3.4.4. Waar verzoeker betoogt dat hij met de verwijzing naar zijn huwelijksproblemen wou benadrukken dat hij op een legale wijze België is binnengekomen en de verwerende partij daar niet adequaat over heeft gemotiveerd stelt de Raad vast dat verzoeker dit element in zijn aanvraag bij het onderdeel *"aanwezigheid van buitengewone omstandigheden"* heeft aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord dat er nooit samenwoonst is geweest tussen beide echtgenoten en dat mevrouw N. reeds op 4 juni 2006 stappen heeft ondernomen om het huwelijk met verzoeker te beëindigen, zodat hij deze situatie niet kan invoeren als een buitengewone omstandigheid. Met zijn betoog dat hij wenst te benadrukken dat hij op legale wijze België is binnengekomen toont verzoeker niet aan dat voornoemde situatie het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Tunesië om aldaar zijn aanvraag te doen. In het licht van hetgeen in de aanvraag werd vermeld toont hij evenmin aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van de situatie niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die niet correct, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld.

3.4.5. Met betrekking tot het door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde element dat zijn tante in België verblijft, stelt de Raad vast dat hieromtrent in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd: met name wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Uit de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het verblijf van een tante 1 keer aanhaalt in de volgende context:

"Verzoeker kan dan ook niet naar Tunesië terugkeren omdat hij geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, hij zijn leven heeft opgebouwd in België, één van de landstalen spreekt of in elk geval zijn best doet om één van deze talen te spreken, de heer R.L. [verzoeker zelf] reeds bijna 6 jaar in België verblijft, hij een goede naam en faam heeft, hij in al die tijden geen problemen heeft gehad, hij een tante heeft die verblijft in België en dit op legale wijze ... "

Geen enkel ander element, noch enig stuk dat bij de aanvraag werd gevoegd verheft deze verwijzing naar zijn tante boven het niveau van een blote bewering: verzoekers tante wordt zelfs niet bij naam wordt genoemd en er wordt geen document voorgelegd dat de familieband aantoonde. De verwerende

partij kon dienaangaande dan ook genoegzaam stellen dat verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en hoefde desbetreffend dan ook niet verder te motiveren over de toepasselijkheid van artikel 8 van het EVRM ingevolge dit element.

3.4.6. Verder betoogt verzoeker dat de instructie van 19 juli 2009 de wil uitdrukt om het begrip buitengewone omstandigheden te interpreteren in die zin dat elementen die betrekking hebben op de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en dat de verwerende partij in gebreke is gebleven door dit niet te doen.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State de instructie van 19 juli 2009. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*.

Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de voormelde instructie om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de elementen betreffende zijn integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vormen. De verwerende partij hoefde verder, gezien de voormelde rechtspraak en het *ex tunc* uit het rechtsverkeer halen van de instructie, niet te motiveren waarom zij het geweer van schouder veranderde.

3.4.7. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, oordeelt de Raad wat volgt :

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij oordeelde dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan hetgeen daarover verder in de bestreden beslissing wordt gesteld: meer bepaald wordt geoordeeld dat *"de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven"*.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook *in casu* kan op grond van het feit dat verzoeker een tante, en

vrienden en kennissen zou hebben in België – in zoverre hij het bestaan van deze relaties al heeft aangetoond - nog niet worden besloten dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is.

Zo dient ook aan de hand van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker – niettegenstaande er op 22 augustus 2007 een beslissing tot weigering van verblijf van langer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, waarbij hij het grondgebied binnen de 15 dagen diende te verlaten – geen gevolg gaf aan deze beslissing. Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven na de weigering van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Voorts dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden kan dan ook geen positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden voor de Belgische Staat om verzoeker toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aangezien dus genoegzaam door de verwerende partij kon worden besloten dat *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*, is het motief dat betrekking heeft op de gewone sociale relaties overmatig, en heeft verzoeker geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn grief dienaangaande, noch bij het bijbrengen van de arresten van het EHRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS